

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 563/2022
09.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Танасковића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2241/19 од 30.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 131/21 од 25.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Танасковића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2241/19 од 30.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 131/21 од 25.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2241/19 од 30.11.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и осудио га на новчану казну у износу од 150.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. На основу члана 91. и 92. КЗ, окривљени АА је обавезан да на име буџета Републике Србије уплати износ од 5.486.236,60 динара у року од месец дана од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 131/21 од 25.02.2022. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Танасковића, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду К 2241/19 од 30.11.2020. године, само у делу одлуке о одузимању имовинске користи, тако што Апелациони суд у Београду отклања обавезу окривљеног АА да на рачун буџета Републике Србије, уплати износ од 5.468.236,60 динара у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а како је то ожалбеном пресудом окривљени на основу члана 91. и 92. КЗ обавезан, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Танасковића, одбија као неоснована и ожалбена пресуда у непреиначеном делу потврђује.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Танасковић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини првостепену пресуду и другостепену пресуду у одбијајућем делу и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и одреди да се нови поступак одржи пред другим судијом појединцем.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Танасковић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП указујући да је кривично дело пореска утаја из члана 225. КЗ, дело са бланкетном диспозицијом и да наведена повреда произлази из пропуста суда да у погледу настанка пореске обавезе, постојања обавезе издавања рачуна, времена настанка пореске обавезе и намере да се избегне плаћање пореза, примени пореске прописе који уређују ова питања и допуњују одредбу члана 225. КЗ. Према наводима захтева даље, нижестепени судови су заправо погрешно применили закон-одредбу члана 28. став 1. и 42. став 2. Закона о порезу на додату вредност, јер се ни једном од наведених одредби не уређује обавеза издавања рачуна код услуга које трају одређени временски период, већ то чини одредба члана 15. став 2. истог закона. Поред тога, погрешна примена закона, односи се и на чланове 101. и 61. став 1. тачка 4) Закона о порезу на доходак грађана, о чему се одбрана детаљно изјаснила у жалби и при тим наводима остаје у поднетом захтеву.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а како су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге дате на странама 4 и 5 образложења пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 131/21

од 25.02.2022. године, као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП коју образлаже тако што наводи да нижестепени судови нису размотрили питање економске суштине пословног односа ББ и предузећа ВВ, коју у захтеву образлаже.

Из наведеног произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву само формално опредељује повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а у суштини указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се Врховни касациони суд није упуштао јер не представља разлог у оквиру повреда закона наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Танасковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**